

PASTISSOS, GALETES I GATS

Un escenari ploviscós tenia lloc a l'altra banda de la petita finestra de la cambra, on l'espetec de les gotes d'aigua repicava com una àrida i depriment melodia, una rere l'altra. Els arbres, vençuts, s'inclinaven descoratjats, dominats per la ventada i el seu clamorós moviment. Les dèbils fulles patien amb el pes de l'aigua i s'arronsaven afligides. El carrer, broix sense el seu trànsit habitual, es fonia entre el xàfec, desprenent un ambient melancòlic. Era una tarda d'un divendres d'un mes d'octubre. Una tarda com les de cada dia, rutinària i ensopida, però diferent de les que eixirien posteriorment. I, així, jaient al jaç mentre em deixava delectar per una escena natural tan dramàtica, començà la meva història matemàtica. No obstant això, és millor no avançar esdeveniments i explicar el relat fil per randa, amb tots els ets i uts.

Doncs bé, mentre jo estava als llimbs, entrà la meva mare a l'habitació, amb cara de pomes verdes.

–“Ja tornes a estar a la figuera?”– m'etzibà, aïrada.

Li vaig replicar que no, que estava intentant solucionar els problemes de la classe de matemàtiques. Dic “intentant” ja que no tenia la més mínima intenció a resoldre'n cap ni un. Com si no en tingués prou amb els meus! Estava farta de calcular les pomes que el Joan havia de repartir als seus amics i la mida que tenia la cometa de la Maria. Ai cabàs, que cadascú solucionés els seus propis afers i que deixessin de borinotejar-me era l'únic que desitjava. No sé què se'ls va passar pel cap, a Thales o a Pitàgores. Vaja, un dilema. Que no entenia res i semblava tòtila, esperant que la calculadora em mostrés el resultat com per art de màgia. Tan feixuga era la conjuntura, que vaig esclatar en plors, fet que ocasionà la compassió de la meva progenitora. M'assegurà que mouria cel i terra per trobar una persona que m'ajudés a submergir-me en l'apassionant però enrevessat món matemàtic. Que m'assosqués. D'aquesta manera, vaig esbufegar, dissipant tota la pressió acumulada. Agafar *a posteriori* un llibre de la prestatgeria va ser de gran ajuda, ja que aquelles sopes de lletres eren les úniques que m'aïllaven dels problemes, en lloc d'ocasionar-me'n més. M'agradava perdre'm entre les línies i tenir la capacitat de viatjar arreu sense moure'm de cap indret. Simplement, encisador.

L'estança enfosquí lentament. L'armari es deixava acaronar per la tènue llum de la lluna i l'habitació es va fondre en un suau silenci. El llibre que llegia restava calmós, descansant entre les meves mans. Els mots dansaven un moviment hipnòtic, i com abellidores onades es perdien entre paràgrafs per després tornar-ne a sortir. Així, vaig conciliar el son, perdent-me entre la flaire d'aventures empolsegades.

Un sol enlluernador m'encegà la vista i l'ambient matiner envoltà la cambra. Desvetllada i amb l'esquena adolorida per culpa de dormir amb mala postura, vaig decidir deixar que el terra gèlid em palpés la planta dels peus nus. Poc agraciada, amb el pijama de l'any de la picor i el cabell fet un nyap, vaig baixar a la cuina amb els ulls entretancats. Em vaig quedar amb un pam de nas quan vaig advertir que no estava sola: dos ulls petits i foscos m'observaven nerviosos.

—I un be negre amb potes rosses! A més de triganera, impresentable. N'hi ha per llogar-hi cadires!— exclamà una boca petita i esdentegada.

—Mama! Hi ha una dona tocada del bolet a la cuina!— vaig cridar exasperada, confosa i desbaratada al mateix temps.

—Quin poc respecte! Tu si que estàs anada de l'olla! Em faràs perdre els estreps nena malcriada! Repel·lent! Ceballot! Que tornin els temps d'abans! Qui se'ls ha endut?— bramà la dona menuda, gesticulant amb unes mans petites i arrugades.

No volia perdre més els papers, així que vaig temperar-me, decidida a solucionar el que fos que estigués passant. Seguidament, li vaig preguntar què coi feia a casa meva i si necessitava la meva ajuda.

—Rància! Tu ets la que necessita la meva ajuda. Soc la teva nova professora de repàs de matemàtiques, així que deixem-nos de bajanades i anem a estudiar— mormolà enrabiada, deixant-se caure a una de les cadires que acompanyava la taula del menjador.

Tot seguit, vaig decidir fer el mateix, almenys per al meu propi bé, ja que aquella dona no m'inspirava molta confiança precisament. Després d'uns instants que em semblaren eterns, va deixar una motxilla atrotinada damunt de la taula. Llavors, li vaig preguntar si podia anar a buscar la calculadora. La seva mirada penetrant va provocar-me un dens calfred, així que vaig deixar-ho estar. Delicadament, va col·locar un llibre rònc i esgrogueït damunt la taula, fet que contrastava amb els seus usuals moviments bruscs. El va obrir lentament i, d'un bell en sec, el menjador quedà ennuvolat per una pols densa, la qual s'anà dissipant amb parsimònia.

Seguidament, aparegueren unes criatures menudes. Eren números! El sis, el zero, el cent i el deu eixiren entre la pols. Tots començaren a tossir a l'uníson. El sis va fer com si s'arreglés els cabells; el zero s'estirà mandrós al terra; el cent va queixar-se del mal d'esquena a causa de l'edat i el deu va examinar la cambra amb mirada de suficiència.

–Comencem– decidí, gallarda, la senyora enigmàtica, com si res hagués passat. Llavors, en un ai, aparegué un gran pastís damunt la taula.

“Cada any, el mateix”, sospirà el cent. “A mi no me'n tocarà pas”, gemegà el zero. “Jo estic a dieta”, afirmà el sis. “Deixeu-vos de falòrnies!”, exclamà el deu.

–Vinga, noieta, posem fil a l'agulla. Imagina't que has de repartir aquest pastís entre tots els que estem al menjador. Com ho faries?

Vaig estar raonant durant una estona. Hi havia quatre números, una professora i jo. En total érem sis. Vaig mirar el pastís detingudament i se m'encengué la llumeta. La senyora em va acostar un ganivet i vaig tallar el pastís per la meitat. A partir d'aquí, vaig tallar tres trossos a cada costat. Em semblà molt divertit; no era tan embolicat com em pensava. De fet, la primera prova havia estat molt senzilla. El pastís estava exquisit i m'ho estava passant d'allò més bé. Després d'engrapar, la mestra em mostrà una caixa plena de galetes. N'hi havia vint. Les havia de tornar a repartir, però amb una diferència: el total de números a la sala s'havia incrementat. El sis es dividí i aparegueren dos tres. Del deu, dos cinc. Del cent, dos cinquanta. En canvi, el zero no va realitzar cap canvi: era indivisible. Raonant què havia passat, vaig arribar a la conclusió que els nombres s'havien dividit entre dos, és a dir, tres era la meitat de sis, cinc de deu i cinquanta de cent.

La situació em semblava molt complexa, però era tot un repte. Volent arribar a la solució correcta, vaig tornar a comptar tots els nombres de la sala: sis nombres nous i el zero, és a dir, set en total. Al set, li sumàvem dos, ja que també les havíem de repartir entre la professora i jo. Set més dos, nou.

–Com podràs comprovar, vint entre nou no dona un número exacte. La solució és un nombre decimal. D'aquesta manera, no ens podem repartir les galetes, ja que no tindria sentit repartir galetes senceres i petits trossos. Així que, ara, en canvi, imagina que tenim 54 galetes a la caixa. A més, com bé tu has dit, som nou en total. –Quantes galetes ens pertoca a cadascú?– formulà, jocós, el zero.

Pensativa, vaig calcular amb deteniment tota la informació que m'havia proporcionat. Vaig arribar a la conclusió que si dividíem cinquanta-quatre entre nou, la resposta era sis. Sis per nou, cinquanta-quatre. Tenia sentit i era molt lògic.

Estava tan entusiasmada i les hores passaren en un obrir i tancar d'ulls. Desitjava que aquelles proves i reptes no s'acabessin mai.

Durant l'última prova, una gran quantitat de gats entraren al menjador: n'hi havia trenta-dos. No obstant això, n'entraren més i alguns en van sortir. Fixant-m'hi amb atenció, dels trenta-dos en fugiren sis, però n'arribaren dotze de nous. D'aquesta manera, vaig deduir que si en un principi hi havia trenta-dos gats menys els sis que es van escapar, quedaven vint-i-sis animals. I, sumant els dotze que s'havien presentat posteriorment, n'hi havia un total de trenta-vuit. Així, al final havia romàs un major nombre de gats a la sala dels que hi havia d'un bon principi.

–Bé, joveneta. És hora de tocar el dos que, per cert, avui no ha vingut. Està de vacances–seguí el número cent–. Estem molt orgullosos del teu progrés. Estàs preparada per resoldre tots els problemes matemàtics que se't plantegin?

Jo vaig assentir, convençuda que des d'aquell moment veuria les matemàtiques des d'uns altres ulls.

De sobte, vaig despertar-me d'un somni molt llarg. Després de rentar-me la cara, vaig anar decididament cap a l'escriptori, que hi faltava gent! A més, en un tres i no res vaig acabar tots els deures. Estava tan fascinada i satisfeta!

–Va, baixa! Que avui he provat una nova recepta de galetes!– digué la mare des del pis de baix.

Vaig riure per sota el nas, disposada a explicar-li la meva extraordinària vivència nocturna i cofoia de saber que si bé és cert que llegir em donà ales, les matemàtiques m'ensenyaren a volar.